

РЕШЕНИЕ

№ 70

гр. Провадия, 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПРОВАДИЯ, IV-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Галя Алексиева

при участието на секретаря П.В.Г.
като разгледа докладваното от Галя Алексиева Гражданско дело № 20243130100283 по описа за 2024 година

Производството е по реда на Закона за защита от домашното насилие.

Постъпила е молба от Е. С. С., ЕГН ***** с адрес с. ***** за постановяване на мерки за защита срещу лице, с което е била във фактическо съпружеско съжителство Х.А.Г., ЕГН ***** с адрес с. *****.

Твърди се в молбата, че с ответника са живяли на съпружески начала около 20 години, но от около три години били фактически разделени.

Конкретните актове, в срока по чл. 10 ЗЗДН, които молителката сочи да са извършени, са както следва: На 04.03.2024г. помежду им възникнал спор относно изнасяне от ответника на вещи закупени по време на съвместното им съжителство. Молителката му направила забележка да спре да краде и изнася предмети от къщата й. В отговор на това, ответникът я ударил през лицето с дървена мелничка за черен пипер. Молителката се опитала да набере тел.112, при което ответникът започнал да я заплашва с думите “ще ти извадя очите“, „ще те убия и излежа“. Опитал се и да й вземе телефона и да го счупи.

Моли за уважаване на подадената молба, като бъдат приложени мерки за защита по ЗЗДН.

Моли за уважаване на подадената молба, като бъдат приложени мерки за защита по чл.5, ал.1, т.1 и т. 3 ЗЗДН, а именно: задължаване ответника да се въздържа от актове на насилие, отстраняването му от съвместно обитаваното жилище в с. Кривня и задължаването му да посещава специализирани програми. Отправя и искане за незабавна защита.

Ответникът не ангажира писмен отговор. Редовно уведомен за датата на съдебното заседание не се явява и не изпраща процесуален представител.

В о.с.з. молителката лично поддържа молбата. Твърди, че с ответника са разделени от три години, но съжителствали в една къща, притежавана в съсобственост. Къщата имала три стаи, с общ вход, баня и тоалетна, до която се стигало през една обща стая. Всеки обитавал собствена стая. Посочва, че ответникът започнал да „изнася“ вещи от къщата, които заедно са закупували във времето. Него ден, за пореден път го заварила в едната стая да рови из

вещите им, при което на нейн въпрос до кога ще продължава всичко това, той взел дървена мелничка и я ударил с нея през лицето. Посочва, че през годините и друг път ѝ е посягал. Преди две години я душил, но тогава това му поведение тя отдала на употребата на алкохол. Сега не пиел толкова много. Постоянно я обиждал и заплашвал, че ще я убие, ще ѝ извади очите, че ще я излежи, но бял ден нямала да види. Повече не можела да живее така. Спяла с нож под възглавницата от страх. Продължавали да живеят в една къща, защото той ѝ заявил, че няма къде да отида да живее, въпреки че имал наследствена къща в гр. *****. След конкретния случай инициирал настоящото производство, ответникът не ѝ е посягал, но продължавал с психическия тормоз.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното **от фактическа и правна страна:**

Молбата е подадена от и срещу легитимираните по закон лица съобразно чл. 3, т. 2 ЗЗДН, доколкото няма спор между страните, че ответникът е лице, което се е намирало във фактическо съжителство с молителката и двамата живеят в съсобствена къща.

Сезиращата съда молба се основава на твърдения за осъществени по отношение на молителката системни актове на психически тормоз, както и физическо насилие, последният от които е от 04.03.2024г., поради което молбата е депозирана в предвидения в чл.10, ал.1 ЗЗДН преклузивен срок.

Основателността на молбата възлага на молителката провеждане доказване действителното осъществяване на твърдяната дата, от посочения извършител на сочените действия, квалифициращи се като актове на домашно насилие.

Отхвърлянето на молбата е предпоставено от проведено от ответника доказване, оборващо изложеното от молителката.

По изричната разпоредба на чл.13 ЗЗДН, регламентираща допустимите доказателства в производството, декларацията по чл. 9 ЗЗДН е доказателство за изложените в нея обстоятелства и на основание чл.13, ал.3 ЗЗДН, съдът може да издаде заповед за защита само въз основа на приложената декларация. В подадената декларация по чл.9, ал.3 ЗЗДН са декларирани извършени от ответника действия, подробно описани и по естеството си съставляващи осъществено физическо, емоционално и психическо насилие по смисъла на закона. Като акт на домашно насилие, съобразно легалната дефиниция на чл.2, ал.1 ЗЗДН, се определя всеки такъв на физическо, емоционално и психическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лицата по чл.3 ЗЗДН. Липсва легална дефиниция на понятието „психическо и емоционално насилие“, но като такива могат да бъдат окачествени всички действия, които имат отрицателно или вредно въздействие върху психиката на едно лице - пораждаат отрицателни за него емоции и/или го принуждават да ги подтиска и да не ги изразява. Актовете на такова могат да бъдат вербални /обиждане/, отхвърляне на присъствието, унижение, предизвикване на страх, изолация. Преценка дали е налице емоционално или психическо насилие следва да се направи конкретно, като се изследват отношенията между страните, техните физически и психически особености, и съответните следи, останали в съзнанието на пострадащото лице. Последното разглеждано в контекста на целта на защитата по ЗЗДН, а именно да бъде дадена бърза и адекватна защита на пострадащите, чието право на лична неприкосновеност е било нарушено, чрез налагането на съответните мерки за въздействие спрямо нарушителя му.

По делото е приложена декларация по смисъла на чл.9 от ЗЗДН, в която молителката декларира актовете на извършеното спрямо нея домашно насилие изразяващо се във физическо посегателство на 04.03.2024г. и постоянен психически тормоз.

За опровергаване изложеното в декларацията, ответникът не е ангажирал никакви доказателства.

В унисон с твърденията за физическо посегателство спрямо молителката е представеното от нея медицинско удостоверение от 06.03.2024г. Обективно установеното нейно състояние и удостоверение от съдебния лекар е за наличие на травматичен оток и кръвонасядане по лицето, левостранен събконюнктивален кръвоизлив, които увреждания са резултат на удари с или върху твърди, тъпи предмети и биха могли да бъдат получени по указанията от молителката време и начин на настъпване при анамнезата- нанасяне на удар с дървена мелничка за пипер в областта на лицето. На същата дата, молителката е посетила и Спешен център при МБАЛ Св. Анна Варна, където ѝ и е било направено рентгеново изследване, което не е констатирало видими травматични промени на костните структури. Удостоверените в посочените документи факти, относно обективно констатираното от съд. лекар състояние на молителката- установени телесни увреждания, не са оспорвани. Изхождайки и от самото естество на актовете на домашно насилие и обстановката, в която обичайно се проявява- в дома на жертвата и без свидетели, няма основание за поставяне под съмнение достоверността на декларацията и мед. удостоверение, вкл. с оглед пасивната процесуална позиция, която е имал ответникът в процеса.

Анализирайки доказателствата по делото, съдът преценява, че изложеното в декларацията за осъществени актове на физическо, психическо и емоционално насилие се подкрепя напълно от събраните по делото писмени доказателства, а и по същество нейното съдържание не се оспорва от ответника.

За това за съда не съществува съмнение, че спрямо г-жа С. е осъществен акт на физическо посегателство на 04.03.2024г., както и психически и емоционален тормоз вкл. назад във времето, както и на посочената дата. Очевидно, налице е системност в така доказаните действия на ответника. Посоченото поведение, съдът определя за морално укоримо и неприемливо от гледище на закона, а и безспорно квалифицирано като акт на домашно насилие. Нанасянето на удари, обиди и заплахи е акт на психически и физически тормоз, насочено пряко срещу телесното здраве на молителката, и неизбежно бива санкционирано от закона. Затова и молбата е основателна.

По отношение на мерките, които следва да бъдат наложени, съдът намира следното:

Ответникът следва да бъде задължен да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо молителката, предвид формирания от съд извод, че такова е било извършено.

Като адекватни и необходими следва да се определят такива мерки, които в действителност биха били резултативни в посока преосмисляне отношението на ответника спрямо молителката. Все пак, защитните мерки срещу домашно насилие нямат за цел да накажат необосновано насилника, а да предотвратят бъдещи актове на домашно насилие, съхранявайки здравето-физическо, психическо и емоционално, и живота на пострадалия.

В този смисъл съдът намира, че ответникът следва да бъде отстранен от съвместно обитаваната къща, както и да му бъде забранено да доближава молителката и дома ѝ на по-малко от 50метра за срок от една година, т.е. близък до максималния регламентиран в закона. Определянето на този срок на мерките, се преценява от съда като подходящ, с оглед постигане на възпитателния ѝ ефект и с оглед преодоляване напрежението и конфликтите между страните, очевидно провокирани именно от съвместното им съжителство. Предвид, доказаното поведение на ответника санкционирано от закона, няма причина жилищната му нужда да бъде определяна като фактор, с оглед охраната на по-важни интереси, в случая тези на физическото и психическо здраве на молителката. При определянето на мерките и срока на действието им, съдът съобрази естеството на актовете, техния интензитет и системност, безпричинност, и липсата на каквото и да е критично отношение на ответника към поведението му, явно продължаващо и след издаване на заповедта за незабавна защита и демонстриращо така упорство в несъобразяване със закона.

Затова и постигане целта на закона, а именно да се накара извършителят да прояви

критичност към поведението си, е постижимо посредством налагане на гореупоменатите мерки.

На основание чл. 5, ал. 2 ЗЗДН от този срок следва да се приспадне срокът на действие на заповедта за незабавна защита издадена на 07.03.2024г.

Ответникът следва да бъде предупреден, че на основание чл. 21, ал. 3 ЗЗДН при всяка, дори и незначителна проява на домашно насилие, полицейският орган констатира нарушение, задържа нарушителя и уведомява незабавно органите на прокуратурата, за да се образува наказателно производство за престъпление от общ характер.

На основание чл.11, ал. 2 ЗЗДН ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Провадийски районен съд дължимата за производството държавна такса в размер на 25лв.

На основание чл.15, ал.2 ЗЗДН на молителката следва да бъде издадена заповед за защита. Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ЗАДЪЛЖАВА Х.А.Г., ЕГН ***** с адрес с. ***** да се въздържа от извършване на актове на домашно насилие спрямо Е. С. С., ЕГН ***** с адрес с. *****, на основание чл. 5, ал.1, т.1 ЗЗДН.

ЗАБРАНЯВА на Х.А.Г., ЕГН ***** с адрес с. ***** да приближава на по-малко от 50 метра Е. С. С., ЕГН ***** с адрес с. ***** и къщата, в която живее в с. ***** за срок от една година, на основание чл.5, ал.1, т.3 ЗЗДН.

На основание чл. 5, ал. 2 ЗЗДН от така определения срок на мерките следва да се приспадне срокът на действие на заповедта за незабавна защита, считано от датата на издаването ѝ 07.03.2024г.

ОТСТРАНЯВА Х.А.Г., ЕГН ***** с адрес с. ***** от съвместно обитаваната с молителката къща на адрес с. ***** за срок от една година, на основание чл.5, ал.1, т.2 ЗЗДН.

ОСЪЖДА Х.А.Г., ЕГН ***** с адрес с. ***** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на РС- Провадия държавна такса в размер на **25лева**, на осн. чл.5, ал.4 ЗЗДН.

ДА СЕ ИЗДАДЕ заповед за защита на Е. С. С., ЕГН ***** с адрес с. *****.

На основание чл. 16, ал. 3 ЗЗДН заповедта и препис от решението на съда да се връчат на страните и да се изпратят служебно на съответното РУ на ОД на МВР по местоживее на извършителя и пострадалото лице.

ПРЕДУПРЕЖДАВА Х.А.Г., ЕГН ***** с адрес с. *****, че на основание чл. 21, ал. 3 ЗЗДН при неизпълнение на съдебната заповед полицейският орган, констатира нарушение, задържа нарушителя и незабавно уведомява органите на прокуратурата.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в 7- дневен срок, считано от 29.03.2024г., за която дата страните са били надлежно уведомени в открито съдебно заседание, на основание чл. 15, ал. 7 ЗЗДН.

Съдия при Районен съд – Провадия: _____